

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupen JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Husova 602, Turnov, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 8. 10. 2010, č. j. 59 A 73/2010 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce L. B. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 8. 10. 2010, č. j. 59 A 73/2010 - 14, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem-pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 8. 10. 2010, č. j. 59 A 73/2010 – 14, odmítl žalobu L. B. proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Libereckého kraje, správního odboru (dále také „krajský úřad“), ze dne 25. 8. 2010, č. j. SO/329/2010/§ 5 OZ, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Semily, odboru správního (dále též „městský úřad“), ze dne 14. 7. 2010, č. j. OS/3774/10, a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci L. B. uložena povinnost, aby do 30 dnů od právní moci rozhodnutí obnovil ve smyslu ustanovení § 5 občanského zákoníku poslední pokojný stav tím, že odstraní jím navezenou zeminu a opětovně zprůjezdní komunikaci vedoucí po pozemcích parc. č. 833/1, 833/5, 833/6 a 833/10 v k. ú. Lhota Komárov. Krajský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že správní soud nemůže v tomto případě věcně rozhodnout. Je tomu tak proto, že oba správní orgány vydaly správní

rozhodnutí, jejichž předmětem byl občanskoprávní spor mezi žalobcem L. B. na straně jedné a jeho sousedy na straně druhé o uvolnění komunikace, kterou žalobce předtím zneprůjezdnil navezením zeminy. Městský úřad i krajský úřad po právní stránce posuzovaly věc v souladu s návrhem podle ustanovení § 5 občanského zákoníku (obnovení předešlého pokojného stavu), a jejich rozhodnutí jsou tak rozhodnutími správních orgánů ve věci soukromoprávní. O takové věci však nemůže rozhodnout správní soud, k němuž byla žalobcem podána žaloba (nejde o vztah mezi občanem a orgánem veřejné moci, ale o vztah mezi občany navzájem, tedy subjekty sobě rovnými), ale občanskoprávní soud podle části páté občanského soudního řádu, a to na základě nově podané žaloby. Krajský soud proto musel žalobu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., aniž by se jí mohl věcně zabývat, a žalobce poučil o možnosti podat žalobu k příslušnému okresnímu soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci napadeného usnesení.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou obsahově opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že je vlastníkem pozemků parc. č. 833/1, 833/5, 833/6 a 833/10 v katastrálním území Lhota Komárov. V době, kdy jeho otec zestárnul a potřeboval zjednodušit cestu ke svému domu, zřídil k domu provizorní koridor po uvedených pozemcích. Tento koridor užíval nejen jeho otec, ale postupem doby po něm začaly jezdit i třetí osoby. Vznikla tak spontánně jakási komunikace vyježděná motorovými vozidly, kterou nikdo neprojektoval, nepovoloval ani nestavěl a kterou sám udržoval lehkým násypem štěrku. Po smrti otce již tato komunikace ztratila svůj smysl, a proto nejprve poučil v dopise své bezprostřední sousedy, kteří jí bezprostředně užívali, aby tak nečinili. Jelikož nerespektovali jeho vůli jako vlastníka, fyzicky zabránil možnosti vjezdu na tuto komunikaci tím, že na vjezdovou část navezl zeminu.

Správní orgány, na které se sousedé obrátili s návrhem podle ustanovení § 5 občanského zákoníku, vydaly rozhodnutí, podle nichž měl odstranit navezenou zeminu a umožnit průjezd všem osobám tak jako na veřejné komunikaci. S těmito rozhodnutími nemůže souhlasit. Obecné užívání pozemních komunikací není institutem soukromého práva, ale jde o veřejnoprávní oprávnění. Z ustanovení § 44 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že v řízeních o věcech upravených tímto zákonem, tedy i o obecném užívání pozemních komunikací, se postupuje, nestanoví-li tento zákon jinak, podle obecných předpisů o správním řízení. Obecné užívání pozemních komunikací proto nelze projednávat v občanském soudním řízení. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, vyslovil, že účelová komunikace nemusí být stavbou, která by vyžadovala stavební povolení. Pozemek je tedy touto pozemní komunikací v případě, jde-li o dopravní cestu určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, sloužící ke spojování jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Pozemek, který splňuje uvedená kriteria, se stává účelovou komunikací ze zákona, aniž by bylo potřeba o jeho kategorizaci jako účelové komunikace vydávat správní rozhodnutí. Zřídí-li tedy vlastník pozemku účelovou komunikaci anebo souhlasí-li, byť i konkludentně, s jejím zřízením, aniž by šlo o komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu, který slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele tohoto prostoru nebo objektu, stává se tato komunikace veřejně přístupnou a vztahuje se na ni nadále obecné užívání pozemní komunikace.

Soukromá práva vlastníka jsou v tomto případě omezena veřejně právním institutem obecného užívání pozemní komunikace.

Pokud krajský soud v zamítavém rozhodnutí uvádí, že předmětem řízení je spor mezi ním a sousedy o uvolnění komunikace, pak tomu tak není, neboť by musel vést spor s neurčitým počtem osob, které po údajné účelové komunikaci jezdí a užívají ji k chůzi a dopravě nákladů. Svůj spor však nevede se sousedy, ale s obcí, která nařídila odstranění zeminy z pozemku, jehož je vlastníkem, což nepochybně nemůže nařídit (zemina neohrožuje život nebo zdraví lidí). Nejde tedy o soukromoprávní záležitost, jak mylně dovozuje krajský soud, ale o veřejnoprávní věc. Obec sice tvrdí, že jde o veřejnoprávní účelovou komunikaci, ale neposkytla mu přitom ochranu proti sousedům podle § 5 občanského zákoníku. Prvostupňový Městský úřad v Semilech pak rovněž postupoval rozporným způsobem. Na jedné straně tvrdí, že mu u ochrany pokojného stavu nepřísluší zkoumat, komu svědčí právo chůze nebo jízdy (může jen posoudit, zda došlo k zásahu do pokojného stavu, či nikoliv). Na druhé straně však vydá rozhodnutí o odstranění navezené zeminy a de facto tak rozhoduje o právním stavu, neboť hodnotí postup vlastníka pozemku jako protizákonný. Sousedé, kteří vyvolali tento spor přitom nemají jen jedinou příjezdovou cestu přes jeho pozemky, ale mají i další alternativní příjezdové cesty. Jelikož Městský úřad Semily již vydal exekuční výzvu k odstranění navezené zeminy a hrozí tak otevření koridoru pro veškerou dopravu, navrhl stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby jednak přiznal odkladný účinek kasační stížnosti a jednak zrušil napadené usnesení krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Libereckého kraje se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné, a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je tak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Správní spis obsahuje rozhodnutí Městského úřadu Semily, odboru správního, ze dne 14. 7. 2010, č. j. OS/3774/10, kterým na základě návrhu Mgr. I. G. a Ing. P. B. byla žalobci L. B. podle § 5 občanského zákoníku uložena povinnost, aby do 30 dnů od právní moci rozhodnutí obnovil poslední pokojný stav tím, že odstraní dvě velké hromady

zeminy jím navezené dne 29. 4. 2010, a opětovně tak zprůjezdní komunikaci vedoucí po pozemcích parc. č. 833/1, 833/5, 833/6 a 833/10 v k. ú. Lhota Komárov. Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje, správního odboru, ze dne 25. 8. 2010, č. j. SO/329/2010/§ 5 OZ, pak bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Semily, odboru správního, ze dne 14. 7. 2010, č. j. OS/3774/10, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 27. 8. 2010. Proti tomu rozhodnutí odvolacího správního orgánu směřuje žaloba L. B. ze dne 9. 9. 2010, doručená Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, dne 14. 9. 2010, o níž bylo rozhodnuto kasační stížností napadeným usnesením krajského soudu.

Podle ustanovení § 5 občanského zákoníku, došlo-li ke zřejmému zásahu do pokojného stavu, lze se domáhat ochrany u příslušného orgánu státní správy. Ten může předběžně zásah zakázat, nebo uložit, aby byl obnoven předešlý stav. Tím není dotčeno právo domáhat se ochrany u soudu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že se návrh Mgr. I. G. a Ing. P. B., i rozhodnutí obou správních orgánů opírají o ustanovení § 5 občanského zákoníku, který je hmotněprávním základem této zvláštní právní ochrany. Řízení o této zvláštní právní ochraně je však řízením správním. Právní ochrana poskytována příslušným správním orgánem je pouze předběžná. Předběžnost rozhodování správních orgánů ve smyslu ustanovení § 5 občanského zákoníku, nelze spatřovat v tom smyslu, že by toto rozhodování muselo obligatorně předcházet rozhodování soudu. Předběžnost je třeba chápat tak, že rozhodování správních orgánů je rozhodnutím o určitém posledním faktickém stavu, zatímco možné (nikoliv však nezbytné) rozhodnutí soudu je rozhodnutím o podstatě věci. Správní orgány podle ustanovení § 5 občanského zákoníku proto nezkoumají právní otázky, tj. zda skutečně došlo k zásahu do cizího subjektivního občanského práva, zda se tak stalo protiprávně či po právu. V tomto řízení před správním orgánem tedy nejde o spor o právo. Úkolem správních orgánů je pouze poskytnout ve zkráceném řízení právní ochranu před zásahem do posledního pokojného (faktického) stavu a nikoliv do právního vztahu, a zabezpečit tak mezi dotčenými osobami pořádek a klid. Správní orgán v řízení podle § 5 občanského zákoníku musí pouze zjistit, zda se vytvořil pokojný stav a dále zda byl zřejmě porušen. Teprve soud, který se zabývá podstatou věci, a tedy právním stavem, ve věci rozhoduje s konečnou platností. Právní ochrana podle ustanovení § 5 občanského zákoníku spočívá v tom, že správní orgán zakáže rušiteli zásah anebo, je-li to v souladu s povahou věci, uloží rušiteli povinnost obnovit předešlý pokojný stav, resp. odstranit závadný stav. Žádným z těchto způsobů rozhodnutí správního orgánu není dotčeno právo postiženého subjektu domáhat se právní ochrany u soudu. Rozhodování podle ustanovení § 5 občanského zákoníku je tedy příkladem svěření pravomoci správním orgánům rozhodovat ve věcech občanskoprávních.

Nejvyšší správní soud má za to, že se krajský soud nemohl žalobou věcně zabývat.

V projednávané věci není sporu o tom, že se návrh Mgr. I. G. a Ing. P. B., směřující proti L. B., opírá o ustanovení § 5 občanského zákoníku, který je hmotněprávním základem této zvláštní právní ochrany. Řízení o této zvláštní právní ochraně je však řízením správním. Tento návrh spatřuje narušení pokojného stavu L. B. v tom, že dne 29. 4. 2010 jako vlastník pozemků zneprůjezdnil účelovou komunikaci navezením zeminy, která byla do té doby léta užívána nejen navrhovateli, ale i ostatními spoluobčany,

a obnovení pokojného stavu pak viděl v odstranění navezené zeminy z této komunikace a zajištění její průjezdnosti. Jelikož bylo na vůli a uvážení postižených subjektů (Mgr. I. G. a Ing. P. B.), zda se budou ve vztahu k L. B. domáhat u správního orgánu předběžné ochrany sami (obnovení pokojného stavu na účelové komunikaci jejím zprůjezdněním), musel Městský úřad Semily, odbor správní - v důsledku podaného návrhu - zahájit dne 8. 6. 2010 správní řízení o poskytnutí ochrany podle § 5 občanského zákoníku. Jde tedy o spor mezi navrhovateli a stěžovatelem L. B., kteří požadují uložit stěžovateli povinnost vedoucí k obnovení pokojného stavu. V tomto sporu tedy návrh nesměřuje proti správnímu orgánu, ale proti stěžovateli. To, že využili podání návrhu pouze uvedení navrhovatelé (nikoliv všichni, jež účelovou komunikaci využívali) na podstatě věci nic nemění.

Nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, že jde o veřejnoprávní věc, a nikoliv o věc soukromoprávní. Je tomu tak proto, že na soukromoprávní či veřejnoprávní povahu sporné věci není možno usuzovat podle obsahu námitek (v soudním řízení správním i v řízení podle části páté občanského soudního řádu musí navrhovatel uplatňovat obdobné tvrzení, a sice, že byl zkrácen, resp. dotčen na svých právech). Kriteriem pro určení pravomoci toho kterého typu soudu (občanskoprávního čí správního) je to, zda ve věci jde o práva veřejná, nebo práva soukromá. Již ze systematického zařazení ustanovení § 5 občanského zákoníku je patrné, že ochrany se zde má dostat právům z občanskoprávních vztahů (§ 1 občanského zákoníku), nikoli veřejným subjektivním právům (§ 2 soudního řádu správního). Zásadní pro toto rozlišení je pak zodpovědět otázku, zda vztah, v němž byla navrhovatelova práva dotčena, je vztahem mezi ním a orgánem veřejné moci nebo vztahem mezi sobě rovnými subjekty, do něhož vystoupil orgán veřejné moci jako „nestranný třetí“, aby autoritativně rozhodl o právech a povinnostech účastníků vztahů (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 8. 10. 2008, č. j. Konf 8/2008 - 4, dostupný na www.nssoud.cz).

Projednávaná věc patří do posledně uvedeného vztahu. Je tomu tak proto, že podhoubím, z něhož vzešly všechny pokusy navrhovatelů jako bezprostředních sousedů stěžovatele o zjednání nápravy, završené podáním návrhu podle ustanovení § 5 občanského zákoníku, byl sousedský spor mezi navrhovateli a stěžovatelem (účelová komunikace je jedinou příjezdovou komunikací k nemovitostem navrhovatelů ve stavu celoročního užívání, a znemožnění průjezdu po této komunikaci navezením zeminy má ten důsledek, že navrhovatelé mají omezen přístup minimálně dopravními prostředky na svůj pozemek a ke svému domu). Stěžovatel jako vlastník pozemků znepřístupněním průjezdu po účelové komunikaci tak zasahuje do vlastnického práva navrhovatelů tím, že jim zčásti brání v pokojném užívání nemovitostí (pozemku, domu), které do 29. 4. 2010 existovalo po dobu desetiletí. Navrhovatelé jako vlastníci svých nemovitostí se proto mohou domáhat toho, aby rušení bylo, byť předběžně zakázáno, a aby podle povahy věci bylo vše uvedeno v předešlý pokojný stav (§ 126 odst. 1 občanského zákoníku). Jedná se tedy o typický střet mezi soukromými právy, jichž vlastníci požívají nezávisle na veřejné moci. V tom případě pak měli navrhovatelé jako vlastníci možnost obrátit se na příslušný správní orgán s návrhem podle § 5 občanského zákoníku (v případě zřejmého zásahu do pokojného výkonu soukromého práva). Oba správní orgány pak zde ve smyslu ustanovení § 5 občanského zákoníku jednaly a rozhodovaly o vztahu mezi subjekty sobě rovnými (navrhovatelé a stěžovatel), do nichž vstoupil orgán veřejné moci jako ten, kdo rozhoduje

autoritativně o souboru práv a povinností účastníků ve věcech soukromých. Již z tohoto důvodu nemůže jít o věc veřejnoprávní.

Přisvědčit nelze ani námitce, že prvostupňový správní orgán postupoval rozporným způsobem, a že sousedé, kteří vyvolali tento spor, nemají jen jedinou příjezdovou cestu přes pozemky ve vlastnictví stěžovatele.

Zákonnou podmínkou poskytnutí právní ochrany příslušným správním orgánem je to, že došlo ke zřejmému zásahu do nastalého pokojného stavu (do posledního pokojného faktického stavu). Stane-li se tak, je správní orgán povinen, po zjištění existence posledního pokojného stavu a na první pohled zřejmého a poznatelného zásahu do tohoto stavu, poskytnout postiženému právní ochranu. Jinak řečeno, správní orgán musí pouze zjistit, zda se v daném případě vytvořil pokojný stav a zda byl zřejmě porušen. Správní orgán v projednávané věci proto nezkoumal právní otázky tzv. lepšího práva (spor o právo), tj. zda skutečně došlo k zásahu do cizího subjektivního občanského práva a zda se tak stalo protiprávně. Tento orgán svým rozhodnutím pouze poskytl předběžnou ochranu před zřejmým zásahem do posledního pokojného faktického stavu (nikoliv do právního stavu), a předběžně tak zabezpečil pořádek a klid. Rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 5 občanského zákoníku o odstranění navezené zeminy proto v této věci neřeší otázku, zda skutečně došlo k zásahu do cizího subjektivního občanského práva a zda se tak stalo protiprávně či nikoliv. Toto rozhodnutí řeší jen to, že stěžovatel navezením zeminy na účelovou komunikaci zřejmým způsobem zasáhl do pokojného faktického stavu na této komunikaci, který zde byl před navezením zeminy dne 29. 4. 2010 a jež umožňoval bezproblémový průjezd po komunikaci (nejen) navrhovatelům ke svým nemovitostem. Tvrzení stěžovatele, že sousedé, kteří vyvolali tento spor nemají jen jedinou příjezdovou cestu přes pozemky v jeho vlastnictví, ale mají dokonce další alternativní příjezdové cesty, není v řízení podle ustanovení § 5 občanského zákonu relevantní právě z výše uvedených důvodů. Toto tvrzení stěžovatele, stejně jako právní režim užívání sporné komunikace by pak mohlo mít význam ve sporu o právo, ale nikoliv v řízení podle ustanovení § 5 občanského zákoníku.

Ostatně i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, již v usnesení ze dne 8. 10. 2008, č. j. Konf 8/2008 - 4, dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil právní názor, že „*Rozhodnutí o ochraně před zásahem do pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku je rozhodnutím ve věcech soukromoprávních. O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodovat soud v občanskoprávním řízení*“.

Krajský soud proto opodstatněně odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu stěžovatele, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán podle ustanovení § 5 občanského zákoníku rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Krajský soud také v souladu se zákonem (§ 46 odst. 2 poslední věty s. ř. s.) poučil v napadeném usnesení stěžovatele, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu (okresnímu soudu). Tomuto poučení odpovídá i ustanovení § 82 odst. 3 o. s. ř., podle něhož, odmítl-li žalobu (návrh na zahájení řízení) soud, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, protože šlo o věc, kterou soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, a došla-li soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení do jednoho měsíce od

právní moci usnesení žaloba (návrh na zahájení řízení) v této věci, platí, že řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy soudu došla odmítnutá žaloba (návrh na zahájení řízení).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti napadenému usnesení krajského soudu (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto věcně bez prodlení (ihned poté, co mu byla věc předložena a po nezbytném poučení účastníků řízení). Za této situace proto nemohly skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu